

Duh se mi je zdajci zamislil nazaj v tiste čase, in te razvaline so bile takoj krasen grad.

Velika noč je, orožje počiva; potihnilo je njega rožljanje.

Težka grajska vrata pod visokim portalom so se odprla, in grajski gospod s svojo gospo in otroki so se prikazali; stopali so po visokih stopnicah, da so prišli na plano.

Vitez se je vstopil tam na robu ob okroglem stolpu. Zazrl se je v krasoto pomladansko. Kakor v tiho molitev je sklenil roke ter jih povetil predse.

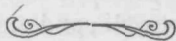
Velika noč! Vstali Zveličar je ljubil ves svet, ljubil tudi trpine! Ne hrepene li tudi tlačani doli po njegovih grajskih vaseh po svobode velikem dnevu?

Pristopila je h graščaku njegova gospa, zavesila svojo roko pod njegovo. V razcvetajočo prirodo je uprla svoje veliko, modro in milo oko. Uprla pa je tudi svoj pogled tam dol v nizke, borne koč kmetov-tlačanov. Velika noč je in nje srčna želja je, da jim zasije dan svobode. Slovanskega rodu je ona in mehkega srca, zato hoče izprositi pri gospodu soprogu svobodo tlačanega rodu...

Leta in leta, rod za rod, je tlačansko ljudstvo hodilo o Veliki noči k tej kapeli, ki ga ni mogla obseči. Pod jasnim nebom je goreče molitve pošiljalo proti nebu ter prosilo, upalo in slednjič dočakalo neko Veliko noč — veliki dan svobode. In tedaj je v tej grajski kapeli zmagonosno zazvenela: Aleluja!

* * *

Vse smo opazovali, od vrbove vejice, posute s srebrnimi mačicami, do drobnih mušic v zraku, ki so plesale in rajale — in o vsem smo razmišljali. Naša radost ni bila na zunaj hrupna, a naša duša je pevala, vriskala: Velika noč — veliki dan!

Čolnar.

*Kakor sanje po valovih
plava, plava
čolnič moj.
Ljubko vetrec poigrava
z belim jadrom se nocoj.*

*Čolnič moj, ej, plovi, plovi
v novi svet
tam za vodoj.
Daleč so že mili krovi,
nedogleden dom je moj.*

*Tihi vetrec, žarne zvezde
priče mojih
so solzá.*

*Li za mano kdo od dragih
misli, plače, sam Bog zna.*

Fr. Kolednik.

